JERTFA DE SÎNGE A TRANSNISTRIEI

Cîți răniți sînt în spitalele Moldovei?

Știrile parvenite din zona conflictului continuă a fi extrem de alarmante. Odată cu implicarea armatei 14 în acțiunile de luptă, noi și noi oameni smulși de la vetrele lor pornesc pe drumurile pribegiei. A crescut catastrofal numărul morților și răniților. La spitalele în care sînt internați răniții îți dai seama de adevăratele proporții ale acestui măcel, consecința tragică a căruia vor fi zecile de oameni schilodiți și mutilați. Ce-i așteaptă în viitor, cine-va ajuta, cine va contribui la reabilitarea lor socială?.. De ce ne punem asemenea întrebări? Pentru că chiar tratarea lor devine astăzi o problemă. Mulți medici cu care am discutat ne-au vorbit despre lipsa acută a preparatelor medicale, a materialelor de pansament, a utilajului modern. Adesea, efortul cel mai mare este depus nu la tratarea propriu-zisă a pacientului ci la găsirea medicamentelor necesare. La spitalul de urgență din Chișinău, de exemplu, există un număr limitat de aparate pentru respirație artificială, de care poate depinde uneori însăși viața suferinzilor. Ce se întîmplă în cazul cînd numărul celor care au nevoie de aceste aparate depășește numărul aparatelor?.. Și aceste puține aparate sînt deja învechite, cu posibilități limitate.

Poate fi o scuză în acest sens faptul că întreaga economie se confruntă azi cu probleme grave? Cred că nu. Există oamenii care trebuie să beneficieze de grijă aparte, să funcționeze fără deficiențe în orice situații. Nu trebuie să contăm la nesfîrșit doar pe entuziasmul și spiritul de sacrificiu al oamenilor. Nu trebuie să contam miza doar pe ajutoarele generoase venite din România și din alte țări, ajutoare pentru care sîntem nespus de recunoscători, dar care nu pot rezolva toate problemele existente. Conflictul din Transnistria durează nu de ieri și nu de azi. Ar fi trebuit să prevăzut eventualitatea unei cotituri mai dure a lui, pentru a nu fi luați prin surprindere.

Crimă fără pedeapsă

Războiul informațional a fost pierdut de noi în mod lamentabil. Opinia publică internațională este dezinformată de canalul televizat proimperial Ostankino, de apologeții separatismului din zona de Est a Moldovei. Atrocitățile, crimele la care se dedau "apărătorii Transnistriei" sînt trecute, în cel mai bun caz, în cadrul programelor informative ale televiziunii naționale. Aceasta e prea puțin. Europa, Franța, Japonia nu privește problema națională a Moldovei!.. Dar întreaga lume trebuie să știe despre genocidul care are loc în Transnistria, despre oamenii legați și înecați în Nistru, despre mama ce a fost aruncată de vii împreună cu cei doi copii ai ei. Cît este numărul copiilor morți și răniți în acest război? La 23 martie au murit Mîntăluță Andrei și Vladimir în vîrstă de 11 și 6 ani, la 24 martie au fost la Pohrebea încă doi copii: Nagit și Eugenia. La 30 martie, în urma exploziei ce ia smuls ambele picioare Groza Gheorghiță de 6 ani. 22 mai a fost omorîtă în brațele mamei sale Radu Rodica de numai 2 ani. Prin spitaluri se află zeci de copii cu arsuri și răni foarte grave primite din explozii și împușcături. Mulți dintre ei nu vor mai reveni niciodată la o viață normală. Ale cui sînt vinovății acești copii sau ale cui

(Continuare în pag.2)

O PIRATERIE DIDACTICĂ?

Pe Pămînt încă asemenea piraterii, precum și grevele cunoscute împotriva... limbii n-au existat niciodată. Acuma însă separatiștii din Tiraspol, în dosul cărora stau forțe național-șovine din Rusia, au demonstrat că pot exista și piraterii didactice. Că, poate, uite-așa, să se fure o școală întreagă.

Se știe deci că autoritățile piratерești din Tiraspol au furat de la statul suveran Republica Moldova, de la popor, Universitatea de Stat din Tiraspol condusă de rectorul-patriot dl Vasile Petru Țolocenco.

Cum se fură o Universitate? Nimeni n-a știut pînă acum. Acum o știm. A intrat tovarășul Vasile Iakovlev cu încă vreo doi zișii profesori în localul Universității de Stat, dar neuitînd să lase afară pe la uși gardiști cu pistoale-automat de-a umăr, așa... ca să se știe, să fie mai convingător. Tov. Iakovlev a intrat direct în cabinetul rectorului legitim și i-a ordonat să elibereze locul căci el, Iakovlev, va fi de acum încolo rector, iar Universitatea nu va mai fi a statului Moldova ci a republicii născute (dacă va fi totuși născută) prin forța armelor pe cale nelegală la drumul mare-republicii nistrene.

Cine este totuși acest tovarăș Iakovlev? Domnia sa este tot rector, pasă-mi-te, acolo în Tiraspol, numai că rector al unei închipuiri de universitate, care se numește "Universitatea corporativă din Tiraspol", despre care "Faclia" scria cîndva. Această universitate corporativă se numește astfel pentru ca se știnea pe banii mai multor stăpîni-întreprinderi din Tiraspol intrate în cîrdășie cu toți piriții care au dezlănțuit separatismul aducător de atîtea nenorociri pe capul poporului nostru. Dar întrucît acea Universitate zisă corporativă era o creatură mai mult politică decît didactică și ca atare nu era recunoscută de nimenea din țările C.S.I., se înțelege nici de Republica Moldova, înseamnă că diplomele eliberate de ea nu puteau avea deci decît o valoare apropiată de "zero".

Cum să iasă în acest caz din încurcătura piraților? Doar bieții studenți de acolo cereau totuși să ridice prestigiul universității zise corporative și să le asigure diplome veritabile. Dar o diplomă veritabilă poate asigura numai o universitate de stat recunoscută care are și corp profesoral numeros de sute de oameni cu pregătire științifică solidă, apoi laboratoare de nivel universitar și în genere tot sistemul didactic respectiv.

O asemenea universitate solidă în Tiraspol precum bine știm cu toții există doar că ea nu se supunea separatiștilor care au uzurpat

(Continuare în pag.2)

PREMIILE "GHEORGHE CAȘU" AU FOST ÎNMÎNATE

La 13 decembrie anul trecut Maria și Alexei Caşu, ambii colaboratori la Academie, soțul - candidat în științe fizico-matematice, au pierdut pe unicul lor fiu- Gheorghe la 21 de ani abia împliniți. Sergent de poliție la Secția cu destinație specială, totodată și student la Academia de Poliție, Gheorghe Caşu împreună cu alți camarazi ai săi au fost ciuruiți de gloanțe din mitralieră la Dubăsari. Într-o zi de iarnă de tristă amintire Gheorghe și colegul său Ghenadie Iablocichin și-au găsit odihna de veci la cimitirul de pe strada Armenească, ceilalți - în raioanele lor de baștină.

A trecut deja o jumătate de an de cînd a avut loc acestă tragedie, ce-a cutremurat inimile tuturor. Au mai urmat apoi și multe altele în Transnistria. Dar durerea părinților lui Gheorghe, nenorociți într-o clipă, n-are leac și alinare nici astăzi. Căci Gheorghe le-a fost un fiu bun, un băiat deștept, vesel și optimist, un om stimat, un mare patriot al neamului său.

Familia Caşu a hotărît să eternizeze memoria fiului lor instituind trei premii anuale bănești celor mai buni elevi de la liceul "Ion Creangă", fosta școală nr.11 din Chișinău, în care a învățat Gheorghe. Totalurile concursului se vor face, după cum s-a convenit, la 7 iunie, ziua de naștere a lui Gheorghe.

Primii laureați ai premiilor "Gheorghe Caşu" au devenit elevii din clasele superioare Veaceslav Dodon, Lorina Onescu și Diana Coandă, cărora li s-a înmînat corespunzător - 1000, 900, 800 de ruble și cîte o fotografie a lui Gheorghe. "Să vă rămînă ca un frate! Să trăiți și să-l pomeniți!" - acestea au fost doleanțele familiei Caşu și a profesorilor de la liceu.

În amintirea acelui care și-a dat viața pentru independența și integritatea Moldovei va rămîne și banca a treia de lîngă fereastră din cab. nr.2 în care a șezut Gheorghe.

Manifestația de decernare a premiilor "Gheorghe Caşu" a fost însoțită de un emoționant program al corului licean "Vocile primăverii", condus de Maiestrul Emerit în Arte Ștefan Andronic. Ruga "Stabat Mater" ("Lacrimile Maicii îndurerate"), "Deșteaptă-te, românule!" au completat de minune această cutremurătoare lecție de patriotism. Sînt convinsă că chipul luminos al lui Gheorghe Caşu va fi purtat în inimile tuturor acelor care au participat la ea.

Tatiana ROTARU.